

og alle andre til vandløb knyttede interesser på den anden. Forslaget tager stilling til forholdet mellem på den ene side de i afvanding interesserede lodsejere ved den øvre del af et vandløb og på den anden side lodsejere ved den nedre del. Mange naturlige vandløb har i tidens løb mistet deres karakter af naturlige vandløb, men herved bør stillingen for de i afvandingen interesserede ejendomme ikke forrykkes. Såfremt en regulering eller rørlægning af et tidligere naturligt vandløb ud fra en økonomisk afvejelse gennemføres eller er blevet gennemført med dimensioner, der efter forholdene på anlægstidspunktet er for små under hensyn til det naturlige opland, må dette ikke skade de ovenfor beliggende ejendommers afvanding.

Til nr. 3 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 1, tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen, der hidtil alene har vedrørt interessekonflikten mellem de lodsejere, der af hensyn til jordens dyrkning er interesserede i afvanding, og andre, som er interesserede i en høj grundvandstand af hensyn til vandforsyningsanlæg, jfr. også § 11, stk. 1, i lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg. Ved den foreslåede ændring afklares, at udpumpningsanlæg ikke omfattes af bestemmelsen, hvorom der har hersket tvivl i praksis.

Til nr. 4 (§ 3).

Ved den ændrede formulering af § 3, stk. 2, undgås overvejelse af, om vandet i drænrør er overfladevand eller grundvand. Den tilføjede omtale af rørlagte strækninger af tidligere åbne vandløb tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen, jfr. bemærkningerne til ændringsforslaget til § 2, stk. 1.

Til nr. 5 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 3, tilsigter at tydeliggøre, at den almindelige bestemmelse i § 3, stk. 3, ikke omfatter vanding af landbrugsarealer, dambrug og anden videregående benyttelse af vand, hvorom specielle bestemmelser findes i §§ 48, 49 og 50.

Til nr. 6 (§ 3).

Forslaget til § 3, stk. 5, tilsigter at tydeliggøre bestemmelsen og antages at stemme overens med den praksis, der er fulgt efter vandløbsloven af 1949.

Til nr. 7 og 8 (§ 5 og §§ 5 a-5 c).

Kommissionen, der udarbejdede forslaget til den gældende vandløbslov, havde i § 5, stk. 2, foreslået en bestemmelse, hvorefter vandløbsrettens godkendelse udkrævedes til udledning til vandløb eller havet af de i dette stk. omhandlede former for spildevand, som antages i almindelighed at være skadelige. Under rigsdagsforhandlingerne ændredes

bestemmelsen, idet der tilføjedes „på en sådan måde, at der sker en væsentlig forurening“. Denne ændring har i høj grad svækket bestemmelsen og vanskeliggjort lovens administration for de tilsynsførende myndigheder. Det må erkendes, at kommissionsforslaget, der ville medføre et meget stort antal sager for vandløbsretterne, var for vidtgående. På den anden side medførte ændringen, at ikke blot relativt ufarlige spildevandsafledninger fra f. eks. enkelte landbrugsejendomme, men også store spildevandsmængder fra bymæssige bebyggelser, mejerier og fabrikker kunne iværksættes uden godkendelse af vandløbsretten. Den spildevandsproducent, der på egen hånd afleder spildevand af den i den gældende lovs § 5, stk. 2, omhandlede art, løber imidlertid en risiko for at ifalde ansvar efter lovens § 72, stk. 3 og 4. Da den enkelte normalt vil savne sagkundskab til at bedømme, om der ved hans afledning sker en „væsentlig forurening“, vil en tydeliggørelse af bestemmelsen også sikre den enkelte mod, at hans fejlagtige skøn senere pådrager ham et betydeligt erstatningsansvar, som det er sket i en række tilfælde, hvor der er indtruffet skade på dambrug.

Forslagets § 5 svarer med en redaktionel ændring til nugældende § 5, stk. 1, som ændret ved lov nr. 171 af 3. maj 1963. Dog har man udeladet ordene „jfr. dog om spildevand stk. 2 og 3“ for, at forbudsbestemmelsen også kan anvendes i de tilfælde, hvor giftstoffer og lignende udledes gennem spildevandsanlæg eller som bestanddel af spildevand.

I forslag til § 5 a og § 5 b har man — efter at afløb fra ensilage- og ajlebeholdere i 1963 er henført til § 5, stk. 1 — desuden søgt at dele de øvrige former for spildevand i to grupper. Den ene (§ 5 a) omfatter spildevand fra samlede bebyggelser og erhvervsvirksomheder, som normalt vil medføre fare for „væsentlig forurening“. I disse tilfælde bør der altid forelægges sag for vandløbsretterne, inden afledningen iværksættes, og retterne vil ikke derved blive belastet med et uoverkommeligt antal sager. I denne første gruppe er endvidere medtaget afløb fra brunkulslejer, hvilket afløb kan være skadeligt for fisk, og afløb fra dambrug, fordi dette vand på grund af det meget store indhold af næringsstoffer som regel medfører en forøget grødevækst i recipienten til skade for dennes vedligeholdelse, som bør afhjælpes ved erlæggelse af et passende bidrag til vandløbets vedligeholdelse.

I den anden gruppe (§ 5 b) samles de resterende former for spildevand, som omfattes af den nugældende § 5, stk. 2 og 3. Disse er formentlig i almindelighed af mindre forurenende karakter og vil på